

USNESENÍ

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 20. 6. 2018 o dovolání obviněného Ing. J. [REDAKCE] D. [REDAKCE] nar. [REDAKCE] na [REDAKCE] bytem [REDAKCE], [REDAKCE] proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 1. 2018, sp. zn. 67 To 295/2017, v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 2 T 321/2016, takto:

Podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. se dovolání obviněného odmítá.

Odůvodnění:

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 10. 8. 2017, sp. zn. 2 T 321/2016, byl obviněný Ing. J. [REDAKCE] D. [REDAKCE] uznán vinným ze spáchání přečinu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 1 tr. zákoníku a přečinu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, kterých se podle skutkové věty výroku o vině daného rozsudku dopustil tím, že (včetně pravopisných chyb a překlepů):

„jako soudní znalec pro obor doprava, odvětví doprava silniční, vedený v seznamu znalců Městského soudu v Praze, na podkladě opatření advokáta JUDr. Víta Širokého ze dne 28.03.2013 o přiřazení znalce ve smyslu § 89 odst. 2 a § 110a trestního řádu, zn. 12/N339/0001/00, po předchozím poučení podle § 106 trestního řádu vypracoval dne 28.04.2013 znalecký posudek č. 193/13 v trestní věci proti tehdy obviněnému JUDr. R. [REDAKCE] J. [REDAKCE] nar. [REDAKCE] trestně stíhanému policejním orgánem Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Služba kriminální policie a vyšetřování, Odbor obecné kriminality ve věci vedené pod č.j. KRPH-30918/TC-2012-050070, pro skutek právně kvalifikovaný jako přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku a zločin vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku, ukončený ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 téhož zákona;

posudek následně doručil obhájci JUDr. Vitu Širokému, který jej dodal do spisu jako důkazní prostředek v soudní fázi trestního řízení, vedeného Městským soudem v Praze pod sp.zn. [REDAKCE]

přičemž obžalovaný se zcela v rozporu s etikou i zákonnými povinnostmi znalce při vypracování znaleckého posudku vědomě neseznámil s kompletním spisovým materiálem a pomínil tak zásadní důkazní prostředky, jakými jsou prověrky na místě se svědky trestného činu, vyšetřovací pokusy a kamerové záznamy GE Money Bank, a.s., bez konzultace s relevantními odborníky činil závěry rovněž v oboru lékařství, v němž nemá odbornou způsobilost, v důsledku čehož v posudku úmyslně prezentoval závěry, které jsou přinejmenším hrubě zkreslené a s touto skutečností byl srozuměn, ohledně příčin a průběhu nehodového děje, tedy střetu automobilu Porsche řízeného JUDr. R. [REDAKCE] J. [REDAKCE] s chodkyní

T. N. k němuž došlo dne 23.03.2012 v době okolo 10:05 hod. v Praze 4, a možnosti řidiče střet zaznamenat či incidentu předejít, a tímto posudkem naprosto zpochybnil znalecký posudek z oboru dopravy I. D., ze dne 28.11.2012, č. 7 (197) – 7/2012, vyžádaný policejním orgánem ve shora uvedené věci, který výslovně označil za technicky nepřijatelný a v podrobnostech uvedl, že při nehodě v žádném případě nedošlo k čelně-excentrickému střetu vozu Porsche s chodkyní, při kterém by v okamžiku rozjezdu chodkyně stála před pravou stranou vozidla, resp. před jeho pravým světlometem; při mechanismu střetu odvozeném I. D. by v žádném případě nedošlo ke chodkyně ani k poranění v žádném případě by nemohlo dojít k tomu, že by konečná poloha chodkyně po střetu byla ve stejném pruhu, kterým jelo vozidlo Porsche, resp. na hraně pravého boku automobilu; průběh střetu popsal tak, že chodkyně v okamžiku rozjezdu vozu nestála před ním, ale již mimo jízdní profil vozidla, čelně k jeho pravému boku, přičemž v první fázi střetu se vozidlo pravým předním blatníkem třelo o chodkyni v dráze 1,66 m, poté došlo k zachycení chodkyně ve stojící poloze pevnou částí pravého zpětného zrcátka za levou stranu hrudníku ve výšce po následném vlečení byla chodkyně odpoutána od vozidla a po nekoordinovaném pohybu upadla na vozovku a sunutím se dostala na své konečné polohy; technickou příčinu nehody vysvětlil tak, že v okamžiku, kdy se chodkyně čelně postavila k pravému boku automobilu, mimo jízdní profil, řidič nesprávně odhadl její odstup a rozjel se, přičemž došlo k zachycení chodkyně pravým zpětným zrcátkem; řidič s velkou pravděpodobností přímé zachycení chodkyně neviděl, protože v okamžiku rozjezdu musel sledovat světelnou signalizaci a vozidlo před sebou, zpětné zrcátko bylo odkloněné od přímého pohledu o 75° a tudíž nebylo v periferním vidění řidiče, tento znalecký posudek obžalovaný následně po připomenutí znaleckého slibu a poučení o riziku trestního postihu podle § 346 trestního zákoníku shrnul a potvrdil dne 03.09.2013 v rámci výslechu znalce v hlavním líčení u Městského soudu v Praze, se sídlem v Praze 2, sp.zn. ačkoli musel vědět, že se jedná o podstatné skutečnosti pro rozhodnutí soudu o vině a trestu a že posouzení těchto otázek znalcem je pro soud zásadním důkazem, přičemž veškeré podstatné závěry učiněné ve znaleckém posudku obžalovaného Ing. D. byly jednoznačně vyvráceny revizním znaleckým posudkem Vysokého učení technického v Brně, Ústavu soudního inženýrství, ze dne 09.04.2014, č.j. 4103/61000/2014-Sed, který závěry obžalovaného Ing. D. označil za technicky nepřijatelné, a ve shodě se znaleckým posudkem doc. D. konstatoval průběh nehodového děje naprosto odlišně od obžalovaného, konkrétně jako střet automobilu Porsche s chodkyní, která v okamžiku rozjiždění stála před pravým předním světlometem v jízdním profilu automobilu a řidiči nic nebránilo ve výhledu na chodkyni.“

Za uvedené jednání byl obviněný Ing. J. D. odsouzen podle § 346 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců. Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon uloženého trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 let.

Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku byl obviněnému uložen peněžitý trest ve výměře 7.800 Kč, tvořený z 15 denních sazeb po 520 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku byl pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 4 měsíců.

Proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 10. 8. 2017, sp. zn. 2 T 321/2016, podali státní zástupce a obviněný Ing. J. D. odvolání, o kterých rozhodl Městský soud v Praze usnesením ze dne 17. 1. 2018, sp. zn. 67 To 295/2017 tak, že podle § 256 tr. ř. odvolání zamítl.

Proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 1. 2018, sp. zn. 67 To 295/2017, podal následně obviněný Ing. J. D. prostřednictvím svého obhájce dovolání opírající se o důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Uvádí, že znalecký posudek v trestní věci proti obv. J. zpracoval podle svého nejlepšího svědomí a jeho závěry zcela respektují stopy zajištěné policií v rámci ohledání motorového vozidla - protokol ze dne 20. 4. 2012 a zejména pak výpověď poškozené T. N. a svědků, kteří přímo sledovali nehodu dne 23. 3. 2012. Namítá, že jeho trestní odpovědnost byla založena na skutečnosti, že jeho znalecký posudek je v rozporu s posudkem znalce doc. Ing. D. Ph.D., ze dne 28. 11. 2012 a revizním posudkem VUT v Brně USI ze dne 9. 4. 2014, přičemž oba citované posudky jsou zcela v rozporu se zákonnými podmínkami pro vypracování posudku. Oba citované posudky skutkově stojí na závěru, že poškozená v okamžiku rozjezdu vozidla stála před ním a nikoli čelně k jeho pravému boku, jak uvádí ona sama. Nesprávné právní posouzení ze strany odvolacího soudu spočívá dle obviněného v tom, že soud nezkoumal věcnou správnost posudku a že oba znalecké posudky jsou v rozporu s platnou judikaturou Nejvyššího soudu, konkrétně s rozhodnutím ze dne 21. 10. 2009, sp. zn. 22 Cdo 1810/2009. Oba znalecké posudky jsou v rozporu s relevantními důkazy, a to jednak s protokolem o ohledání místa činu ze dne 20. 4. 2012 a výpovědí poškozené T. N. Obviněný zdůrazňuje, že doc. Ing. D. Ph.D., byl přítomen ohledání vozidla, kde svým podpisem stvrdil svoji účast i existenci stop zajištěných policejními experty, ale tento protokol na straně 11 posudku nezahrnul do svého nálezu a z provedených důkazů vypustil i stopu č. 16, která prokazuje v souladu s výpovědí poškozené, že v době rozjezdu stála z boku automobilu. Tímto postupem tak zcela jistě zkreslil nehodový děj a nepravdivě uvedl, že poškozená stála před přední částí motorového vozidla, ačkoli ona sama to popírá. Je absurdní, že tento znalecký posudek, který nespĺňuje svým postupem zákonné podmínky, je konfrontován s posudkem obviněného, který zajištěné stopy i výpověď poškozené respektuje. Revizní znalecký posudek VUT v Brně USI ze dne 9. 4. 2014 nerespektoval trestní řád vůbec, jelikož prohlásil, že stopy zajištěné policií nelze jednoznačně přiřadit k danému nehodovému ději, což mu nepřísluší, protože dle § 107 tr. ř. není oprávněn hodnotit důkazy, a dále nezpracoval posudek alternativně, což je s ohledem na okolnosti věci jeho povinností. Namítá, že soudy obou stupňů výše uvedené věcně nesprávné, a tudíž nevěrohodné posudky použily jako důkazy proti znaleckému posudku obviněného, ačkoli oba zmíněné posudky kritéria důkazu nespĺňují. Závěrem obviněný uvádí, že jej měl odvolací soud zprostit obvinění, protože jeho znalecký posudek nenapĺňuje znaky trestného činu dle § 346 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku.

Z uvedených důvodů proto obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 1. 2018, sp. zn. 67 To 295/2017 zrušil a věc přikázal k novému projednání a rozhodnutí.

Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství využil svého práva a k dovolání obviněného Ing. D. se vyjádřil. Ve svém vyjádření stručně shrnul dosavadní průběh trestního řízení a dále uvedl, že obviněný v dovolání namítá, že jeho jednání není vůbec trestným činem, neboť sporný posudek vypracoval dle svého nejlepšího svědomí. Též

zdůrazňuje, že právě jím vypracovaný posudek plně odpovídá realitě, není nepravdivý ani hrubě zkreslený, vychází ze všech relevantních důkazů atd. Naopak konkurenční znalecké posudky, které mají dokládat jeho vinu a které jsou v rozporu s jeho vlastním, inkriminovaným posudkem, jsou věcně nesprávné, neodpovídají judikatuře, odporují relevantním důkazům, jsou neúplné, vědomě zkreslené a obsahují nepravdivá tvrzení, kromě toho hodnotí důkazy, což jim vůbec nepřísluší. S ohledem na uvedené skutečnosti, tedy především proto, že jeho vlastní znalecký posudek je zcela správný, zatímco oponentní znalecké posudky pravdivé nejsou, se tedy domnívá, že se nemohl dopustit shora uvedených přečinů křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku.

Státní zástupce má za to, že nastíněnou dovolací argumentaci nelze pod uplatněný (ani jiný) dovolací důvod přiřadit. V mezích uplatněného dovolacího důvodu lze především namítat, že skutek, jak byl soudy zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoliv o trestný čin nejde, nebo jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Na podkladě předmětného dovolacího důvodu však zejména nelze přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno, ani prověřovat správnost a úplnost provedení dokazování a hodnocení důkazů ve smyslu § 2 odst. 5, 6 tr. ř., protože tato činnost soudu spočívá v aplikaci ustanovení procesních, nikoliv hmotněprávních. Nicméně právě takového postupu se obviněný na dovolacím soudu v podstatě domáhá, když v zásadě toliko prosazuje svůj názor o bezvadnosti vlastního posudku, resp. o nepravdivosti znaleckých posudků konkurenčních, což by předpokládalo celkové přehodnocení provedených důkazů ze strany dovolacího soudu, a proto má státní zástupce za to, že jeho námitky nemohou být pod uplatněný dovolací důvod přiřazeny. Mohlo by se tak stát pouze výjimečně, a to kdyby bylo zjištěno, že mezi obsahem provedených důkazů a skutkovými zjištěními soudů existují extrémní rozpory, tedy situace, kdy zjištění soudů nemají vůbec žádnou obsahovou vazbu na provedené důkazy, jestliže zjištění soudů nevyplývají z důkazů při žádném z logických způsobů jejich hodnocení, jestliže zjištění soudů jsou pravým opakem toho, co bylo obsahem dokazování apod. K žádné takové extrémní vadě však v tomto případě nedošlo. Skutkové závěry v této věci činných soudů extrémně vadné nejsou, neboť v konečném důsledku mají oporu v provedených důkazech, a to především ve výpovědích svědků, ve výpovědích zpracovatelů znaleckých posudků, v konkurenčních znaleckých posudcích jako takových a v řadě listinných důkazů. Co do hodnocení důkazů a skutkových zjištění, která svědčí o vině obviněného, lze odkázat zejména na str. 13-21 rozsudku obvodního soudu a str. 3 a násl. usnesení městského soudu, kde jsou tyto otázky řešeny a kde soudy dospěly k závěru, že vina obviněného je dostatečně prokázána, kterýžto závěr za extrémně vadný označit nelze, a tudíž nejsou splněny podmínky k tomu, aby dovolací soud do dokazování, resp. do skutkových zjištění zasahoval.

Nad rámec uvedeného státní zástupce uvádí, že argumentace obsažená v dovolání je v podstatě toliko opakováním obhajoby obviněného z předchozích fází trestního řízení, kde obviněný rovněž staví především na polemice s oponentními posudky, resp. s jejich zpracovateli, když zarputile tvrdí, že jeho znalecký posudek je jediný správný, zcela bezvadný, odmítá jakékoli pochybení a naopak tvrdí, že zkreslené a nesprávné jsou ony posudky oponentní. Nicméně již soudy dříve ve věci činné se s těmito výtkami správným a dostatečným způsobem vypořádaly, přičemž je označily za nedůvodné. Již sám tento fakt indikuje neopodstatněnost podaného dovolání. Z judikatury dovolacího soudu totiž vyplývá, že opakuje-li dovolatel v dovolání námitky uplatněné již v řízení před soudem prvního stupně a v odvolacím řízení, se kterými se soudy obou stupňů dostatečně a správně vypořádaly, jde

zpravidla o dovolání nedůvodné (srov. např. rozhodnutí sp. zn. 5 Tdo 86/2002 či sp. zn. 6 Tdo 115/2012).

Závěrem svého vyjádření státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství uzavírá, že uplatněnou dovolací argumentaci nejen že nelze přiřadit pod žádný ze zákonných dovolacích důvodů, nýbrž není důvodná ani v obecné rovině, což bezpečně vyplývá již z rozhodnutí nalézacího a odvolacího soudu. A protože státní zástupce neshledal ani existenci extrémních vnitřních rozporů dotčených rozhodnutí, má za to, že obviněný podal dovolání z jiného důvodu, než je uveden v § 265b tr. ř. Předmětné dovolání proto navrhuje odmítnout podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. Současně souhlasí, aby Nejvyšší soud učinil rozhodnutí za podmínek § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání. Pro případ odlišného stanoviska Nejvyššího soudu rovněž souhlasí podle § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř. s tím, aby i jiné rozhodnutí bylo učiněno v neveřejném zasedání.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) shledal, že dovolání obviněného je přípustné [§ 265a odst. 1, 2 písm. h) tr. ř.], bylo podáno osobou oprávněnou prostřednictvím obhájce, tedy podle § 265d odst. 1 písm. b) tr. ř. a v souladu s § 265d odst. 2 tr. ř., přičemž lhůta k podání dovolání byla ve smyslu § 265e tr. ř. zachována.

Protože dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b tr. ř., bylo dále nutno posoudit, zda námitky vznesené obviněným naplňují jím uplatněný zákonem stanovený dovolací důvod, jehož existence je současně nezbytnou podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem podle § 265i odst. 3 tr. ř.

Ve smyslu ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. je dovolání mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě výslovně uvedených procesních a hmotněprávních vad, ale nikoli k revizi skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně ani k přezkoumávání jimi provedeného dokazování. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry může doplňovat, popřípadě korigovat jen soud druhého stupně v řízení o řádném opravném prostředku (§ 259 odst. 3, § 263 odst. 6, 7 tr. ř.). Tím je naplněno základní právo obviněného dosáhnout přezkoumání věci ve dvoustupňovém řízení ve smyslu čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 2 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Dovolací soud není obecnou třetí instancí zaměřenou na přezkoumání všech rozhodnutí soudů druhého stupně a samotnou správnost a úplnost skutkových zjištění nemůže posuzovat už jen z toho důvodu, že není oprávněn bez dalšího přehodnocovat provedené důkazy, aniž by je mohl podle zásad ústnosti a bezprostřednosti v řízení o dovolání sám provádět (srov. omezený rozsah dokazování v dovolacím řízení podle § 265r odst. 7 tr. ř.). Pokud by zákonodárce zamýšlel povolát Nejvyšší soud jako třetí stupeň plného přezkumu, nepředepisoval by katalog dovolacích důvodů. Už samo chápání dovolání jako mimořádného opravného prostředku ospravedlňuje restriktivní pojetí dovolacích důvodů Nejvyšším soudem (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 73/03). Nejvyšší soud je vázán uplatněnými dovolacími důvody a jejich odůvodněním (§ 265f odst. 1 tr. ř.) a není povolán k revizi napadeného rozsudku z vlastní iniciativy. Právně fundovanou argumentaci má přitom zajistit povinné zastoupení odsouzeného obhájcem – advokátem (§ 265d odst. 2 tr. ř.).

Obviněný ve svém dovolání uplatnil dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., podle kterého lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním

posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. V mezích tohoto dovolacího důvodu je pak možno namítat, že skutek zjištěný soudem byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, třebaže nejde o trestný čin nebo sice jde o trestný čin, ale jeho právní kvalifikace neodpovídá tomu, jak byl skutek ve skutkové větě výroku o vině popsán. Z těchto skutečností pak vyplývá, že Nejvyšší soud se nemůže odchýlit od skutkového zjištění, které bylo provedeno v předcházejících řízeních, a protože není oprávněn v rámci dovolacího řízení jakýmkoliv způsobem nahrazovat činnost nalézacího soudu, je takto zjištěným skutkovým stavem vázán (srov. rozhodnutí Ústavního soudu II. ÚS 760/02, IV. ÚS 449/03). Povahu právně relevantních námitek nemohou tedy mít námitky, které směřují do oblasti skutkového zjištění, hodnocení důkazů či takové námitky, kterými dovolatel vytýká soudu neúplnost provedení dokazování. Ke shora uvedenému je dále vhodné uvést, že závěr obsažený ve výroku o vině je výsledkem určitého procesu. Tento proces primárně spadá do pravomoci nalézacího soudu a v jeho průběhu soudy musí nejprve zákonným způsobem provést důkazy, tyto pak hodnotit podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a výsledkem této činnosti je zjištění skutkového stavu věci. Nejvyššímu soudu tedy v rámci dovolacího řízení nepřísluší hodnotit správnost a úplnost zjištěného skutkového stavu věci podle § 2 odst. 5 tr. ř. ani přezkoumávání úplnosti provedení dokazování či se zabývat otázkou hodnocení důkazů ve smyslu § 2 odst. 6 tr. ř. Námitky týkající se skutkového zjištění, tj. hodnocení důkazů, neúplnosti dokazování apod. nemají povahu právně relevantních námitek.

Nejvyšší soud po prostudování předmětného spisového materiálu shledal, že obviněný Ing. J. D. sice podal dovolání z důvodu podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., v dovolání však ve skutečnosti nenamítá nesprávnost právního posouzení skutku, ale pouze napadá soudy učiněná skutková zjištění. Námitky obviněného, v jejichž rámci namítal nesprávné hodnocení důkazů (konkrétně znaleckého posudku znalce doc. Ing. D. Ph.D., ze dne 28. 11. 2012 a revizního posudku VUT v Brně USI ze dne 9. 4. 2014) a vytýkal nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, když zejména namítá, že oba výše uvedené znalecké posudky jsou v rozporu s relevantními důkazy, a to jednak s protokolem o ohledání místa činu ze dne 20. 4. 2012 a s výpovědí poškozené T. N. je nutno považovat za námitky skutkového charakteru týkající se úplnosti a hodnocení provedení dokazování. V podaném dovolání tedy obviněný neuplatnil žádnou námitku v tom smyslu, že by uvedená skutková zjištění nenaplňovala znaky přečinu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 1 tr. zákoníku či přečinu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Je třeba konstatovat, že obviněný se svým dovoláním pouze domáhá, aby na základě jiného hodnocení důkazů byl jiným způsobem posouzen skutek, pro který byl stíhán. Uvedenou skutečnost však nelze podřadit pod dovolací důvod vymezený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., dle kterého je dovolání možno podat, spočívá-li rozhodnutí na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení.

V souvislosti s předkládáním vlastní verze průběhu skutkového děje obviněným považuje Nejvyšší soud pro úplnost za vhodné zmínit rozhodnutí Ústavního soudu dne 4. 5. 2005, sp. zn. II. ÚS 681/04, kde tento uvedl, že právo na spravedlivý proces není možno vykládat tak, že garantuje úspěch v řízení či zaručuje právo na rozhodnutí, jež odpovídá představám stěžovatele. Uvedeným právem je pouze zajišťováno právo na spravedlivé soudní řízení, v němž se uplatní všechny zásady soudního rozhodování podle zákona a v souladu s ústavními principy.

Nejvyšší soud zásadně nezasahuje do skutkových zjištění soudů prvního a druhého stupně. Učinit tak může jen zcela výjimečně, pokud to odůvodňuje extrémní rozpor mezi skutkovými zjištěními soudů a provedenými důkazy. V takovém případě je zásah Nejvyššího soudu namístě proto, aby byl dán průchod ústavně garantovanému právu na spravedlivý proces. Extrémní rozpor mezi skutkovými zjištěními a provedenými důkazy je dán zejména tehdy, když skutková zjištění soudů nemají obsahovou spojitost s důkazy, když skutková zjištění soudů nevyplývají z důkazů při žádném z logicky přijatelných způsobů jejich hodnocení, když skutková zjištění soudů jsou opakem toho, co je obsahem důkazů, na jejichž podkladě byla tato zjištění učiněna, apod.

Ač obviněný výše zmíněný extrémní rozpor mezi skutkovými zjištěními soudů a provedenými důkazy ve svém dovolání nenamítl, považuje Nejvyšší soud za vhodné uvést, že v posuzovaném případě se v poměru mezi skutkovými zjištěními Obvodního soudu pro Prahu 2, z nichž v napadeném usnesení vycházel také Městský soud v Praze na straně jedné a provedenými důkazy na straně druhé nejedná o žádný extrémní rozpor. Stěžejním důkazem o zkreslenosti závěrů znaleckého posudku obviněného je revizní znalecký posudek Vysokého učení technického v Brně, Ústavu soudního inženýrství, vyžádaný Městským soudem v Praze v trestní věci sp. zn. [redacted] jehož autory jsou doc. Ing. A [redacted] V [redacted], Ph.D., Ing. R [redacted] S [redacted], Ing. Bc. M [redacted] S [redacted], Ph.D., s nimi spolupracující Ing. et Ing. M [redacted] K [redacted] oponent Ing. P [redacted] K [redacted]. Jeho součástí je i konzultační zpráva lékaře prof. MUDr. M [redacted] H [redacted] CSc., zaměřená na popis a vysvětlení možného mechanismu vzniku zranění chodkyně s přihlédnutím ke stanovanému průběhu nehodového děje podle technických znalců Ústavu. Revizní znalecký posudek dochází ke zcela jinému závěru o průběhu inkriminovaného střetu, a sice že chodkyně v okamžiku střetu s vozidlem Porsche stála před jeho pravým předním světlometem v jízdním profilu automobilu a řidiči nic nebránilo ve výhledu na ni, chodkyni tedy mohl vidět. Jak plyne z konzultační zprávy prof. MUDr. M [redacted] H [redacted] CSc., takto stanovený technický průběh střetu je akceptovatelný i z hlediska medicínského, zohledňujícího možný vznik zranění těla chodkyně. Výše uvedený znalecký posudek se ostatně shoduje s původním znaleckým posudkem doc. D [redacted] jehož závěry revizní znalci v podstatných částech označili za technicky přijatelné.

Znalecké posudky z oboru dopravy doc. Ing. D [redacted] Ph.D. a následně USI VUT v Brně vychází z objektivních zjištění, jako jsou utrpěná zranění poškozené, poloha jejího těla po kolizi, záznam bezpečnostní kamery v místě události nebo stopy vláken z oděvu poškozené na vozidle a zpochybňují tak správnost verze nehodového děje, předestřené ve znaleckém posudku obviněného Ing. D [redacted]. Skutková zjištění mají v projednávaném případě potřebný obsahový základ v konkurenčních znaleckých posudcích, ve výpovědích zpracovatelů znaleckých posudků, jakož i policejních techniků a operativních pracovníků, vystupujících v pozici svědků a v řadě listinných důkazů. Není úkolem Nejvyššího soudu jako soudu dovolacího, aby jednotlivé důkazy znovu reprodukoval, rozebíral, porovnával, přehodnocoval a vyvozoval z nich vlastní skutkové závěry. Soudy jasně, srozumitelně a zejména logicky vysvětlily své hodnotící úvahy, přičemž se nedopustily žádné deformace důkazů a ani jiného vybočení z mezí volného hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr. ř. To, že obviněný nesouhlasí se způsobem, jímž soudy hodnotily důkazy, a že se neztotožňuje s jejich skutkovými zjištěními, není dovolacím důvodem. Nejvyšší soud navíc konstatuje, že námítky uváděné obviněným v dovolání byly již uplatněny v předchozích stadiích trestního řízení i v odvolání, a jak soud prvního stupně, tak i odvolací soud se s nimi přesvědčivě vypořádaly v odůvodnění svých rozhodnutí.

S ohledem na skutečnosti shora rozvedené Nejvyšší soud dovolání obviněného Ing. J. [REDACTED] D. [REDACTED] odmítl podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř., jelikož bylo podáno z jiného důvodu, než je uveden v § 265b tr. ř., aniž by musel věc meritorně přezkoumávat podle § 265i odst. 3 tr. ř. O odmítnutí dovolání bylo rozhodnuto v neveřejném zasedání v souladu s ustanovením §265r odst. 1 písm. a) tr. ř.

Poučení: Proti rozhodnutí o dovolání není s výjimkou obnovy řízení opravný prostředek přípustný (§ 265n tr. ř.).

V Brně dne 20. 6. 2018

JUDr. Jiří Pácal v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Jordánová